

Medeni halim berzahta.

Bir *koan* gibi, evli misin, değilim, bekar mısın, değilim. Schrödinger'in kedisi gibi, yaşıyor mu, belli değil, öldü mü, belli değil. Belli olması için kutunun açılması lazım ama kutunun açılması da uzun sürecek.

Berzah o kadar kötü bir yer değil. Medeni halim sorana göre değişiyor, bir daha görüşmeyecek olduklarıma *evliyim* bile dediğim vaki. Buradaki profilimin aksine konuşmayı ve kendinden bahsetmeyi seven bir insan değilim. Belki buradaki *profilim* yüzündendir.

Son iki üç senedir aradığım bir *ideal* durum vardı, yani, evlilik yürümeyecekse de, beni bu konuda sorumluluktan kurtaracak bir *statü*. Hayata daima bir *sorumluluk* gözüyle bakan için *bahane* lazım. Eee, *yeni aday var mı?* diye sorana, gözlerimi belertip, *başıma gelen bu kadar şeyden sonra mı?* diyecek bir *bahane*. Doğrudan *hayır* diyemiyorum, çünkü onun devamındaki sorulara cevap vermek istemiyorum ama *bahane* iyi oluyor, susturucu.

Özgürlüğünün olmadığını düşündüğünde, sorumluluk almana da gerek kalmıyor. Tutuklananların neden kendilerini *rahat* hissettiklerini anlamaya çalışırdım, ben de askerliğin acemilik kısmında hissettim. Bir sorumluluğun yok, burada kendi iradenle bulunmuyorsun ve sadece söyleneni yapacaksın.

Bir sene kadar sakın sakın bitsin, kavga çıkmasın diye uğraştıktan sonra, tüm sorumluluğum elimden alındı. O nedenle medeni halim de *sorumsuz* şu sıralar ve bundan keyif almadığımı söyleyemem. Beklemek, işlerin bitip, dünyanın değişmesini beklemek, zamanını beklemek...

Bu durumdaki erkekler neden saçma davranışlar gösteriyor, anladım. Bir düzenin yok, dışarı atılan, yeni bir günlük düzen tutturması beklenen taraf erkek oluyor, bunu tutturması da zaman alıyor, belki hiç yapamıyor, onun için o kadar kavgadan sonra bir araya gelenler oluyor, adam çamaşır yıkamaktan bıkmış demek ki.

Büyük ölçüde eskisinden iyi olsa da, nihai düzeni kurmayı erteledim çünkü belirsizlikler muhteşem. Bu belirsizlikleri *belirli* hale getirmeye çalışınca da yapmam gereken, bana hiçbir şey kazandırmayacak bir kavgadan uzaklaşmak için yaşayacak başka ülke bulmaktı ve buna da çocuklar dolayısıyla pek istekli değilim.

Eğer hayattan talebiniz varsa, berzah bunaltıcı olabilir. Benim yok. Onun için keyifli.

Dışarıdan delilik gibi görünmesinin sebebi de bu olsa gerek: Dün öldü, yarın yok, o halde şimdinin hakkını vermekten başka ne yapabiliriz? Kağıt üzerinde okuyunca güzel ama *anın hakkını* vermeye insanlar delilik diyor. Normal insanın düne ağıt yakması, yarına dair boş hayaller kurması lazım. Bu ikisine ben de teşneyim ama kendimi giderek daha az kaptırıyorum.

Belki de *aydınlanmak* dedikleri budur.